

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. De Anglicanis in Belgio, Gallia, & Romae Seminarijs. Item de
Martyrologio haereticorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Mineræ singulis diebus Sabbathi venire coguntur, ut ubi de erroribus suis admoneantur, & contra se condemnationem ex ipsis Rabinorum scriptis audiant. In omnibus porro Elisabetha summam tam de religione quam cæremonijs statuendi potestatem sibi arrogans, ordinavit etiam ut diebus Mercurij, Veneris & Saturni ieiunium obseruaretur, cum admonitione tamen, ne quis existimet in eo religionis, sed reipublica potius habitam fuisse rationem. Mercurianum vero illud, Cæcilianum à quibusdam dictum fuit, quod Cæcilius reginæ Secretarius auctor eius vulgo haberetur. Nec tantum vero regina in fide, cultu & doctrina normam clero præscribebat, facultatem concionandi dabat & auferebat pro arbitrio, sed etiam concionem habentes aliquando è regio solio alloquebatur: quemadmodum aliquando Ecclesiastem suum coram ipsa perorantem interrupit his verbis: *Domine Doctor vagaris, & effutis multum impertinentia. Recipe te ad textum quem exponendum suscepisti.* Galliarum regis Orator Lamotta Fennelonius duotum in Angliam attulerat, in signa Ordinis S. Spiritus, & nouum Calendarium à Pontifice reformatum. Et illa quidem statim placuerunt: *Calendarium vero quia à Pontifice venerat, initio quidem suspectum, postea tamen quum iussu Regina examinatum ratione nisi videretur, receptum fuit.* Et hic quidem religionis tum erat in Anglia status, Reipublicæ vero in speciem aliquam videbatur esse tranquillior; utpote pace apparente per totum regnum constituta. Interim nuptias Elisabethæ multi magni Principes ambiebant, etiam Catholici, ea spe, fore, ut tam eam quæ regnum ad Ecclesiæ vnitatem hac ratione aliquando reducerent. Et omnibus quidem illa tam exteris quam indigenis spem faciebat, ne bellum aut seditionem in se concitaret; tandem vero omnibus illudit, *Virginem se morituram dicens.* Quamquam autem Tridentinum Concilium Elisabetham Catholicæ religioni tot damna inferentem excommunicare statuisset; quo minus tamen id factum fuerit, Ferdinandus Imperator effecit, qui eam filio suo coniugem optabat & sperabat. Quæ spes quum deinde etiam euauisset, excommunicationis in ipsam lata fuit sententia; sed absque villo fere fructu, rebus iam valde mutatis.

V. Serpente per Angliam indies hæreseos latius contagione, aliquot docti viri in Belgium abierunt, & Duaci sub regimine D. Gulielmi Alani Copi, qui postea à Sixto V. ad Cardinalitiam dig-

nitatem fuit euectus, in disciplinam collegialem coierunt, & paulatim in numerosum creuerunt Collegium, quod primò bonorum maxime elemosynis, postea incredibili sedis Apostolicæ beneficio sustentatum, multos peperit optime institutos sacerdotes. Quum autem per id tempus Geusij in Belgio tumultuarentur, Collegium hoc, quod hæreticis maxime odiosum erat, Deo ita disponente, & Rege Christianissimo permittente, Rhemos migravit, ubi postea feliciter floruit, multosque viros pietate ac doctrina præstantes produxit Anno MDLXXIX. Gregorius XIII. Pontifex aliud insigne Collegium Romæ, amplissimis dotarum redditibus, instituit. In quo illud stupendum fuit, quod quum alibi etiam apud Catholicos multi ad Ecclesiasticum ordinem emolumentum & honoris causa festinent, Angli tamen, & in his Nobilium filij non pauci, sine vlla spe præmij, immo cum dispendio paternæ hæreditatis, & cum certa expectatione periculi & ignominæ, sacros ordines susceperunt. Et ex his quidem Collegijs quamplurimi prodierunt, qui Catholicam rem non parum iuuerunt & recreauerunt. Econtra hæretici ut suæ quoque Ecclesiæ splendorem aliquem conciliarent, noua Martyrologia & Calendaria ediderunt, in quibus Eduardum VI. Erasmus, Petrum Martyrem, Hussum, VVidesum, Latimerum & Cramerum notatos erat cernere. Buceri etiam quem Cantabrigiæ exhumatum & combustum fuisse diximus, cineribus vel ymbrius potius honorem restitui volebant, publicis illi ac celeberrimis denuo peractis iustis. Oxonij vero Petri Martyris concubinæ ossa è sterquilino in quod coniecta erant, summo studio collecta, non pristinæ sepulturæ, sed S. Fridisuidæ antiquissimo monumento illata, & venerabilibus reliquijs ita permixta sunt, ut discerni non queant, hoc addito impio Epitaphio: *Hic requiescit religio cum superstitione.* Sed scribi profecto oportebat: *Hic iacet pietas cum impietate, sanitas cum corruptione, bonum cum malo.* Quis neget hanc illam Senecæ vnam fuisse, in qua aurum & vipera simul inclusa fuisse dicuntur? Quæ communiõ Christi cum Belial? Non ita ambitiosi sunt Calvinistæ, qui in vepretis æque ac in locis consecratis humati, iuxta æstimant & recte illi de se sic statuunt, utpote hæretici, legibus ciuilibus obnoxij. Alia conditio sanctorum quorum Deus ossa custodit, & de quorum honore, qui olim Martyrum sepulcris fuit habitus, totam Antiqua.

quitate[m] testem habemus. Sed non in hoc tantum, verum etiam alijs, ac potissimum in gradibus & dignitatibus Ecclesiasticis Angli à Calvinistis plurimum discedunt. Elisabetha quidem Henrici VIII. *legem de Episcoporum ordinatione resistit, quæ cavebatur ut electus Episcopus nullas quidem Bullas Pontificias, sed regium tantum diploma adferret, secundum quod à tribus Episcopis cum consensu Metropolitanis ordinatus, iubebatur esse verus Episcopus, atque ita dici; etiam solemniter vocatione adhibita: quam tamen Eduardus VI. sustulerat. Accidit tum, ut quom noui quidam Episcopi creandi essent, Catholicus qui rite ordinandi potestatem haberet, quaerere-
 tur. Quum vero Catholicorum nemo id facere vellet, instabant vehementer apud Archiepiscopum quendam Hibernum, quem in vinculis Londini habebant, ut hac in re operam ipsis præstaret; libertate & magno præmijs propositis: qui tamen nullo modo adduci potuit, ut hæretici sacras manus imponeret. Et cur, quæso, illi in re estroquin etiam nihil valitura, tanta cura & sollicitudine elaborasset, nisi consensu sibi fuisset, nequaquam satis esse ut extraordinariam quis missionem præstaret, nisi etiam certa ac specialia eius signa præferantur? Quæ, obsecro confuso futura sit, si quisque annunciando Dei verbo se velit ingerere nisi vocetur à Deo ut Aaron. Ridelum est videre qualia sibi effugia quaerant Ministri hi cum de Vocatiõis suæ certitudine examen subire coguntur. Alij Doctoralem ex Academia titulum, alij Baptismum, alij Magistratus iussione[m], mox Bibliam mox alia obtinent. Quandoque etiam, sed frustra Hebræorum Prophetarum exempla obtinent. Neque enim illi altaria contra altaria ex-
 xerunt, nullius schismatis auctores fuerunt, nullos sacerdotes aut Levitas, quantiscumque etiam vitijs notabiles, ab officio deturbant, ut Nostri Novi Evangelici atque tentant. Quemadmodum vero Lutherus, etiam deserta Ecclesia, legitime se ab Ecclesia vocatum & ordinatum iactabat: ita Anglicani pseudoepiscopi eodem fuceo utebantur, & tamè hi ipsi in omni sermone Ecclesiam totis viribus impugnant. At scitote, suaves homines, quamprimum contra Ecclesiam cristas erigeret & vociferari incipitis, tamquam desertores vos à militum manipulo expungi atque exauferari. Inepse Ecclesie præcedit auctoritatem, qui eam ipse non agnoscat. Legatus aliquis contra dominum à quo missus erat conspiciens, cumque hostibus ipsius colludens, iam non legatus, sed proditor dicendus est, eoque ab ipso acta dominum non obligant. Eodem modo hæretici postquam se-*

cessionem ab Ecclesia fecerunt, merito omni quæ ab ea accepta dignitate & officio excidisse censendi, adeoque pro hostibus eius habendi sunt. Tanto vero in maioribus angustijs Anglicana erant Ecclesie, quod nec à Calvinianis nec à Lutheranis Episcopos petere possent, quorum opera vterentur, quum tam apud hos, quam illos nulli sint qui ullam iurisdictionem à Deo datam in animas habere noscantur. Ex quo apparet quam vere iactet Calvinus se primitivæ Ecclesie, quæ scilicet primis quingentis annis fuerit integritatem sequi, quum muneribus hæc & titulos Primatum, Archiepiscoporum, Episcoporum, Archidiaconorum, Diaconorum, &c. omni antiquitati notissimos rejiciat atque explodat. Eadem fide ait Episcopi, Sacerdotis, Pastoris & Ministri nomen promiscue in S. Scriptura usurpari, quod eius mendacium tota facile refutat. Antiquitas, quæ muneribus hæc diligenter distinxit, & ut Sacerdotes ac presbyteri ab Episcopo ordinarentur sancivit, ut ex præceptis Timotheo datis (c) liquet, sui imperat ne manus cito imponat, & ipsum Timotheo etiam manus impositas fuisse demonstrat (d) & fortissime Titi Cretensis Episcopi exemplo liquet, quibus accedit Clemens qui huiusmodi munerum distinctionis ipsum S. Petrum Apostolum fuisse actorem, uti & S. Anacletus ad stipulatur.

Sed ut ad Anglos redeamus, quum Novi Episcopi omni legitima ordinatione destituti essent, atque ipsi legibus Anglicanis vere probarentur non esse Episcopi; brachium sæculare invocare coacti sunt, ut laici magistratus confirmationem in futuris comitijs acciperent: atque hinc nomen illis impositum, ut vulgi dictorio *Parliamentary Episcopi* dicerentur. Atque hæc quidem prima fuit forma schismaticæ in Anglia Ecclesie. At obsecro vos, ubi legistis, vel Antiochiæ, vel Ephesi, vel Alexandria Episcopum à populo siue laicis fuisse electum? vel manus impositas? Nos ab Apostolis id factum scimus. Videte oro lepidam constitutionem: *Calvinus Episcopum à populo vult eligi: nec tamen ipse aut quisquam assuetum à populo electus fuit.* Hanc eligendi potestatem non Papæ & Episcopis, sed populo tribuendam esse clamitant hæretici: interim ipsimet populo omnino vel de facie etiam ignotos in cathedram homines producant: quos deinde ex vnius horula dicta concione de

ipforum

c 1. Tim. 5. d 2. Timoth. 1.6.